

Any XVII Núm. 27 2on semestre del 2005
PVP. 4,00 €

Revista Ceràmica Contemporània

terrt

Reportatge
Escultura i murals públics

Entrevista amb
Sra. Gemma Amat

Exposicions
Notícies d'actualitat,
itineraris i agenda

L'altra ceràmica

“El pas del dibuix a l'escultura, a la pintura o a altres variants de la plàstica, no és més que un canvi de tècnica per materialitzar les idees en el món de les formes.” SUBIRACHS

TEXT: EMILI SEMPERE

FOTOS: ALFREDO MAULINI

Escultura Ampar Almela. ▶
Rotonda carretera
Ribarroja de Poligono
Industrial la Cova,
Manises.

El títol escollit per a aquest reportatge, es refereix a aquella ceràmica que habitualment se sol ignorar en articles, tractats i llibres. Precisament per aquest motiu li dediquem aquest ampli reportatge de tres pàgines que titulem *L'altra ceràmica*.

El que es pretén mostrar a través d'aquestes pàgines són les possibilitats que ofereix la matèria plàstica, en un dels aspectes més interessants de la expressió artística, com de la seva pròpia i constant evolució. La escultura i murals de ceràmica pública, són obres omnipresents, jeràrquiques i silencioses que, conscient o inconscientment, a diari veuen milers de persones que transiten pels carrers, places, edificis públics i carreteres, sense que la majoria sàpiguen, qui són els seus autors, ni si estan realitzades amb ceràmica.

Els anys cinquanta i seixanta. Com punt de partida s'ha pres aquesta data, per mostrar l'art d'avantguarda. Aquesta data no ha estat escollida a l'atzar, si més no obeeix a un període de trencament entre els estereotips fortament arrelats de la tradició noucentista, de les realitats regionals espanyoles i dels murals de rajoles pintades com si de quadres a l'oli es tractés, de pures ficcions cromàtiques. Ha arribat el moment d'enfrontar l'art conceptual emergent, basat en les formes lliures i abstractes, i sobretot de la profunditat de la tridimensionalitat.

Amb la dècada dels seixanta arriba l'hora de la ruptura amb vibracions vistoses i volumètriques de l'escultura, mentre que per altra part, es troben les subtils superfícies dels murals escultòrics pràcticament d'infinites textures i relleus, treballats amb molt diverses tècniques, de modelat: Des de la tradicional rajola plana pintada, als estampats, gravats, incisions i diferents capes superposades, que donen profunditat als murals, així com els mosaics de trencadís, de tesseles i els collages. Al que vendrien a afegir-se

Detall del mural de Sarrià. ▲

les escultures efímeres, realitzades amb materials industrials fabricats en sèrie o bé, reaprofitats, com ja ho havia fet Duchamp gràcies a la tècnica del ready-made, que té com a origen les avantguardes històriques.

La revalorització, i modernitat, del que s'anomena *L'altra ceràmica*, en gran mesura es deu al tàndem Miró - Artigas, a la que també contribuiria decisivament Cumella i Jordi Aguadé, que com veurem a continuació, conformen l'Avantguarda històrica, que posen de "moda", arquitectes i decoradors, nascuts a cavall del segle XIX i XX, i malgrat les vicissituds de la postguerra, en els 50 i 60, ja es troben en plena vena creadora i són els veritables innovadors dels procediments.

Mural de l'Estació de Sarrià, de l'Àngel Orenzá. ▼

